

Gastcolumn November: Remine Alberts (SP)

Kappen met kappen

We kunnen rustig stellen dat de komst van Henk Bleker als staatssecretaris voor Economische Zaken, Landbouw en Innovatie in het kabinet Rutte I niet goed is geweest voor de natuur. Natuurlijk, we kunnen het hele kabinet verantwoordelijk stellen voor de verandering in beleid, maar zijn naam is onlosmakelijk verbonden aan de introductie van het 'eigen broek ophouden'-principe. Voortaan was het not done dat de natuur alleen maar geld zou kosten: natuur moest ook geld opbrengen.

Organisaties die zich bezighielden met natuurbeheer moesten aan de slag met het bedenken van een verdienmodel voor het gebied waar zij verantwoordelijk voor waren. Aan de ene kant werden zij gedwongen, want de subsidiekraan werd langzaam maar zeker verder dichtgedraaid. Aan de andere kant had Henk Bleker het niet zo moeilijk, want binnen die organisaties kwamen mensen te werken die het eigenlijk wel met hem eens waren.

De nieuwe manier van denken, overgewaaid vanuit de Verenigde Staten, vond dat een kleine overheid beter was en dat allerlei publieke taken voortaan door "de markt" moesten worden opgelost. Zo zijn wij ook in Nederland terecht gekomen in een maatschappij waarin het openbaar vervoer, de elektriciteitsbedrijven, de post, de woningbouw, de zorg en dus ook de natuur, zoals dat zo mooi heet, op afstand werden gezet. Overbodig misschien om te zeggen dat de SP zich altijd heeft verzet tegen deze ontwikkelingen, omdat de kans dat het kind met het badwater zou worden weggegooid enorm was.

Het beheer van de Schoorlse Duinen wordt uitgevoerd door Staatsbosbeheer (SBB), zo'n op afstand gezette organisatie. Een deel van de inkomsten verkrijgt SBB uit de verkoop van gekapte bomen. Min of meer tegelijkertijd ontwikkelde SBB de visie dat bosbeheer het beste kon verlopen wanneer er grote percelen volledig worden kaalgekapt. Hoewel zij het zelf in alle toonaarden ontkennen dat die kaalkap-visie ook maar iets te maken met een verdienmodel, wordt dat lastig vol te houden als deskundigen stellen dat kaalkap funest is voor het oud worden van een bos. Een oud bos heeft een grotere biodiversiteit en is beter is staat om voor zichzelf te zorgen.

De kaalkapstrategie wordt ook in stelling gebracht in het stikstofdossier: in het geval van de Schoorlse Duinen zou verstuuving beter zijn voor het afvangen van stikstof. Maar dat is het paard achter de wagen spannen, want als je logisch nadenkt is er toch een veel betere methode? Voorkom dat er stikstofdepositie plaatsvindt! De allergrootste veroorzaker daarvan is - het is toch echt niet anders - de intensieve veehouderij. Pak die dan aan!

Misschien dat veranderingen op dit moment nog niet kunnen worden uitgevoerd. Dat heeft te maken met het huidige regeringsbeleid. Maar de kansen voor echte verandering zijn er. In maart zijn

er Tweede Kamerverkiezingen. Mijn advies luidt dan ook: kijk welke partijen gaan voor verandering. Verandering in het stikstofdossier, verandering in natuurbeheer, maar net zo goed verandering in sociaal beleid, zorgaanpak, de volkshuisvesting. En breng uw stem daarop uit. De kans is dan heel reëel dat we voor de Schoorlse Duinen dan kunnen kappen met kappen.

